

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที 2 เดือนเมษายน พ.ศ.2569 หน้า 1, 3 มูลค่าข่าว 378,432.-

จากข้อสังเกต “วิธีสื่อสาร” ของรัฐบาลรักษาการ ก่อนจะมีรัฐบาลอนุทิน 2 ค่อกฎที่มี “วิกฤติพลังงาน-วิกฤติน้ำมัน” ที่มีการตั้งข้อสังเกตว่า คล้ายจะพยายามเน้นการสื่อสารรูปแบบ “ทำเรื่องไม่ปกติให้ดูปกติ” นั้น นักวิชาการมองว่าไม่ใช่เรื่องผิด แต่ถ้า “ใช้

วิธีแบบนี้มากเกินไปอาจเสี่ยงทำให้สังคมเกิดปัญหาได้!... ทั้งนี้ จากตอนที่แล้วว่า “ทีมสทูปเดลินิวส์” นำเสนอมุมมองการวิเคราะห์ของ รศ.ดร.ศิทิมพ์ ศรีปลั่งถึง อาจารย์ ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มศว ค่อกฎที่มี “นอร์มัลไลเซชัน (Normalization)” การพยายามทำเรื่องไม่ปกติให้ดูปกติ ทางนักวิชาการท่านนี้ก็ยังได้วิเคราะห์และระบุไว้ด้วยว่า...

วิธีนี้ “มีข้อดี แต่ก็มีผลกระทบได้ด้วย” มาพิจารณากันดู...“อย่างไร?-เช่นไร?”

ทาง รศ.ดร.ศิทิมพ์ อาจารย์ภาควิชารัฐศาสตร์ มศว ระบุถึง “นอร์มัลไลเซชันกับปัญหา” ไว้ว่า... ส่วนตัวเข้าใจคิดถึงเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่รัฐบาลใช้วิธีสื่อสารแบบนี้ ซึ่ง ข้อดีคือช่วยลดความตื่นตระหนกได้ในช่วงเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตาม แต่ที่หลายคนสังเกตคือ... ดูเหมือนรัฐบาลจะมุ่งเน้นวิธีการแบบนี้มากขึ้น โดยทางนักวิชาการท่านนี้บอกไว้ว่า... วิธีมองปัญหานี้ หรือการ “สื่อสารในลักษณะที่วิกฤติเป็นเรื่องปกติ” ที่ใคร ๆ ก็เจอกันนั้น จะได้ผลแค่ในแง่ของการ “เป็นยาชา” เพราะไม่สามารถจัดการปัญหาได้ ซึ่งสุดท้ายเมื่อ **ยาชาหมดฤทธิ์...อาการปวดก็กลับมาอยู่ดี...เพราะปัญหาก็ยังคงอยู่**

“การมองปัญหาแบบนอร์มัลไลเซชัน อาจจะได้แค่ช่วงระยะ

แรก ๆ แต่พอมาน ๆ ไป วิธีนี้ก็เริ่มใช้ไม่ได้แล้ว เพราะสังคมไม่อินไม่เชื่อแล้ว เนื่องจากสิ่งที่รัฐยังพยายามพูด หรือยังพยายามสื่อสารออกมา มันไม่ตรงกับภาพความเป็นจริง ดังนั้น เมื่อใช้วิธีการสื่อสารนี้ระยะหนึ่งแล้ว ก็ควรจะเลิกใช้ และหันมาใช้วิธีการอื่นแทนดูบ้าง”

แหล่งข่าวนักวิชาการยังระบุว่า... ส่วนตัวเข้าใจที่รัฐบาลจำเป็นต้องแตกแอกชันเช่นนั้น เพราะต้องการควบคุมความแตกตื่นของผู้คน แต่ก็ได้ให้หมายคามว่าจะใช้วิธีมองปัญหาแบบทุกเรื่องคือเรื่องปกติไปได้เรื่อย ๆ เพราะทุกปัญหาก็กจำเป็นจะต้อง “แตก อิท ซีเรียส” เพื่อให้คนมองเห็นสถานการณ์ หรือผลกระทบจริง ๆ เพื่อจะนำไปสู่

แนวทางการแก้ปัญหาจริงจัง

สำหรับ “ข้อเสนอ” สิ่งที่เราควรใช้หลังจากที่รัฐบาลสื่อสารกับประชาชนให้มองปัญหาแบบนอร์มัลไลเซชันแล้ว นั่นคือการ มองปัญหาแบบ “ซีเคียวริไทเซชัน (Securitization)” เพื่อให้คนตื่นตัวกับปัญหาหรือวิกฤติ โดยรัฐบาลจะต้องแตกแอกชันเรื่องนี้ ต้องทำให้สังคมเห็นด้วยว่า... ถ้าไม่ยอมรับ หรือไม่ทำตาม จะเป็นปัญหา อย่่างไรก็ตาม แต่การจะทำให้ประชาชนตื่นตัวและร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหาได้นั้น มีจุดที่สำคัญคือ **รัฐต้องมีรายละเอียด-มีกระบวนการ**

ชัดเจน ด้วย...

“เรื่องนี้สำคัญมาก ไม่ใช่บอกให้ช่วยกันแก้ปัญหา แต่แนวทางที่ออกมาไม่มีลำดับหรือกระบวนการอะไรเลย เป็นเพียงแค่คำพูดที่สื่อสารออกมา แต่ไม่มีรายละเอียดชัดเจน คนที่จะทำก็ทำไม่ถูก ทำไม่ได้ เพราะไม่รู้จะต้องเริ่มต้นตรงไหน ซึ่งปัญหานี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งมาก ๆ” ...เป็นหัวใจสำคัญ “ซีเคียวริตี้เชชันปัญหา” ที่ รศ.ดร. ศิพิมพ์ ชีวี่

ที่ “ตรงข้ามกับนอร์มัลไลเซชันปัญหา”

นอกจากนั้น ยังสะท้อนว่า... การมองปัญหาแบบ “นอร์มัลไล

เซชัน” คือ “ยาชาระงับปวด” แต่ไม่ได้ทำให้อาการป่วยหาย ดังนั้นถ้าเอาแต่มองปัญหาแบบนี้ สุดท้ายจะเป็นแรงสะท้อนกลับสู่รัฐบาล และที่อันตรายกว่าก็คือ ถ้ารัฐเอาแต่โน้มน้าวประชาชนให้มองปัญหาว่าเป็นเรื่องปกติ-เป็นเรื่องธรรมดา กรณีนี้ไม่เพียง “สะท้อนความล้มเหลวของรัฐ” แต่ยัง “สุ่มเสี่ยงทำให้สังคมมีโอกาสดิ่งลงเหว” ตามไปด้วย เพราะทำให้ “คนไม่สนใจปัญหา” แม้จะเป็นวิกฤติร้ายแรงก็ตาม

ทาง รศ.ดร.ศิพิมพ์ ยังชี้ว่าน่าจะคิดว่า... มองในโลกของรัฐศาสตร์และความมั่นคง “วิธีนอร์มัลไลเซชันปัญหา” เป็น “แนวคิดที่ทรงพลัง

มาก” แต่ในทางกลับกันก็เป็น “แนวคิดที่อันตราย” ได้ด้วย เพราะเป็นการทำให้สิ่งที่ผิดปกติเป็นเรื่องปกติ โดยใช้การสื่อสารผ่านการสร้างวาทกรรม และใช้วิธีการการรับรู้ของสาธารณชน ซึ่งกระบวนการนี้ข่อมไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่มีการนำมาใช้ในสถานะที่เป็น เครื่องมือรูปแบบหนึ่งของรัฐบาล เพื่อควบคุมความตื่นตระหนก และเพื่อลดแรงเสียดทาน-ลดแรงต้าน หรือเพื่อ รักษาเสถียรภาพในระยะสั้นของรัฐบาล แม้อาจต้องแลกด้วยความเชื่อมั่นระยะยาว

นักวิชาการ มศว ท่านเดิมยังระบุต่อไปว่า... การมองปัญหาแบบนอร์มัลไลเซชันนั้น ปัญหาไม่ได้อยู่ที่สิ่งที่รัฐบาลพูดหรือสื่อสาร แต่คือสิ่งที่รัฐบาลไม่ทำ สังคมจึงมีการมองว่า... รัฐบาลมุ่งเน้นแต่นอร์มัลไลเซชันปัญหา แต่ไม่คิดยกกระดับปัญหา นี่คือการผลักภาระให้ประชาชน จนนำไปสู่ “ความล้มเหลวซ้ำซ้อน” หลายชั้น โดย “ชั้นแรก” คือ... การแก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง ขณะที่ “ชั้นที่สอง” คือ... การสูญเสียความเชื่อมั่น จากการพูดไม่ชัดเจน หรือสื่อสารแต่ไม่มีรายละเอียด...ซึ่งก็ยิ่ง ทำให้คนไม่เชื่อมั่นว่ารัฐบาลจะจัดการปัญหาวิกฤติได้ ที่จะเป็นปัจจัยบั่นทอนเสถียรภาพของรัฐบาลในท้ายที่สุด...

“รัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ...จะใช้ นอร์มัลไลเซชันอย่างจำกัด และใช้ซีเคียวริตี้เชชันอย่างแม่นยำ โดยเน้นสื่อสารความจริงในระดับที่ประชาชนรับได้ แต่กลับกัน...ถ้าเป็นรัฐบาลที่ล้มเหลวจะใช้ นอร์มัลไลเซชันมากกว่าวิธีอื่น เพื่อเป็นยาชา เพื่อปิดบังปัญหา” ...เป็น “มุมนิเคราะห์” ที่ รศ.ดร.ศิพิมพ์ ระบุ และยังชี้ถึง “นอร์มัลไลเซชัน” ด้วยว่า...

ถ้าทำให้ “สังคมคุ้นชินความล้มเหลว”

จน “มองวิกฤติเป็นเรื่องปกติทั่วไป”

เช่นนี้... “ไทยจะเข้าสู่จุดอันตราย!!”.